

Sygn. akt I CSK 94/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa W. G. i H. G.
przeciwko [...] H. [...] spółki z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 czerwca 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę polega na sformułowaniu zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Przesłanki tej nie spełnia jednak problem wskazany przez powodów. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali się oni na potrzebę wyjaśnienia, czy odpowiedzialność za bezumowne korzystanie z nieruchomości w zakresie znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych ponosi następca prawny przedsiębiorcy, który wybudował linię energetyczną, będący jej właścicielem, równocześnie jednak niebędący przedsiębiorcą

przesyłowym, czy odpowiedzialność tę ponosi wyłącznie przedsiębiorca przesyłowy. Formułując ten problem skarżący wskazali, że z uwagi na okoliczności faktyczne sprawy wątpliwości budzić może pogląd Sądu Apelacyjnego, w myśl którego uprawnionym do korzystania ze służebności przesyłu może być jedynie przedsiębiorca przesyłowy. Żaden z fragmentów uzasadnienia przedstawionego przez Sąd Apelacyjny nie wskazuje jednak, by wyraził on to stanowisko w odniesieniu do roszczenia powodów. Przyczyną oddalenia powództwa w postępowaniu apelacyjnym stało się ustalenie, że linia energetyczna, przebiegająca przez nieruchomości skarżących, była odbierana nie tylko przez pozwaną, lecz także przez inne podmioty. W konsekwencji, choć pozwana korzystała z linii, równocześnie nie można stwierdzić, by korzystanie to miało miejsce w granicach właściwych dla służebności przesyłu. Odwołanie do tego prawa rzeczowego posłużyło Sądowi drugiej instancji wyłącznie jako pomocnicze kryterium przy określeniu sposobu korzystania z nieruchomości, który rodziłby odpowiedzialność za korzystanie z niej w sposób bezumowny. Brak prowadzenia przez pozwaną działalności przesyłowej nie został natomiast wskazany przez Sąd Apelacyjny wśród właściwych przyczyn rozstrzygnięcia. Co więcej, nie wykluczył on (na s. 14 uzasadnienia), że powództwo mogłoby zostać uwzględnione w razie wykazania, że pozwana korzystała z linii energetycznej w sposób, który odpowiadałby służebności przesyłu. Z tych przyczyn nie można stwierdzić, by rozstrzygnięcie wskazanego problemu mogło mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w konsekwencji - by odpowiadał on przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw